

det, og jeg vil derfor overlade til Thinget selv at anfille Betragtninger derover. Jeg tror ikke, at Befolkningens Interesser ville være bedre tjente dermed og ei heller Statens Interesser, i alt Fald kunde Kontrolten, Soliditeten ikke være saa stor som ved dette Forslag. Naar det ærede Medlem med Hensyn til Filialen som Omførselsdepartement hævdede, at navnlig Esrom var et Sted, hvor Folk sjældent kom, hvorimod de stadig toge til Hillerød, saa er der noget Sandt deri; men det ærede Medlem maa ikke drage Slutninger fra Sjælland med de store Veilængder, thi det passer ikke paa Nordsjælland med dets korte Veistykker. Der saar man en Husmand til at gaa ud og betale Skatten paa Amtstuen, det er Noget, de ikke tage saa væsentligt Hensyn til, man slaar sig flere sammen fra en hel By og giver en Husmand 25 D. hver derfor; det gjør han gjerne, og saaledes gaar det udmærket. I min Egn betale vi ikke Skatten, inden vi ere nåbte dertil, og selv om vi komme ofte til Hillerød, tror jeg ikke, vi betale Skatten inden den Dag, den er forfalden; det kan godt være, at vi alligevel lade en Husmand gaa til Hillerød og betale den. Hvad angaar Ordningen af Dokumenter, Attester og Sligt, da tror jeg, det ærede Medlem har sstruet det vel meget op. Det kan tidt være besværligt med Attester fra vedkommende Kontorer, men jeg tror ikke, at det har saa stor Betydning, at man derfor skulde modsætte sig et Forslag, som dog tilfigter en Ordning, som alle de Parter, der have Noget at sige, for Tiden ville gaa ind paa. Det er det, jeg hævder, at, om ogsaa det ærede Medlem skrev et godt Forslag, saa vilde det dog neppe blive vedtaget, thi de andre Faktorer skulde dog med, og jeg har den Tro, at de ikke ville gaa ind paa det, saa at det altsaa ikke kunde blive til Lov. Jeg vil forøvrigt henstille til Thinget, om det med Rette kan siges, at det er Folkeathingets Standpunkt, der er forladt. Det er dog ganske vist, at Amtstuen her bliver nedlagt i Lighed med Amtstuer andre Steder. Der oprettes et Filial her, og der er ogsaa oprettet Filialer andre Steder. Det kan ikke med Rette siges, at vi anvende uforholdsmæssig store Lønninger fremfor andre Steder eller Summer, som kunne være sparede ved Ordningen med flere smaa Skovfasserere. Jeg vil indrømme, at det er en anstændig Løn, der her bydes, og det kan godt være, at denne Skovfasserer bliver nok saa heldigt stillet som Andre, men vi maa jo huske paa, at han ikke er pensionsberettiget, og vi ere jo en Gang komne ind paa at lønne Embedsmænd godt. Der er dem, der mene, at det ikke bør være Tilfældet; men jeg vil indrømme, at dette Embede bliver saaledes lønnet, at der er mangfoldige Embedsmænd baade i Hovedstaden og andre Steder, der ikke ere saa godt lønede, som denne vil blive. Det er imidlertid et Embede, der fordrer stor Nøiagtighed, Paapasjelighed og Sligt,

og der maa jo ogsaa stilles Kaution og Sikkerhed, da det har Oppehørsler af en Million Kr. eller mere. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte.

Tauber: Jeg tror, at det i denne Sag vilde være ganske heldigt, om vi gjøre os klart, hvorledes vi betragte Lovens Realitet; thi derpaa forekommer det mig, vil det meget væsentlig bero, om vi foretrakke den Opfattelse, det Indhold af Loven, der har været vedtaget tidligere her i Thinget, eller om vi anse det, der er foreslaaet her, for det i og for sig Heldigste. Jeg tillader mig med en vis Grad af Sandsynlighed for det Rigtige i denne Opfattelse at gaa ud fra, at de, der stemte for det tidligere Indhold af Loven, ogsaa ansaa dets Indhold for bedre end det, der nu foreslaas. Jeg ser i alt Fald ikke nogen Anledning til, at man skulde fravige det, og der er heller ikke oplyst Noget i saa Henseende; thi den Omstændighed, at man har aftalt Noget med en Minister, kan ikke forandre Meningens om Rigtigheden eller den større eller mindre Hensigtsmæssighed af Lovens Indhold. Men idet jeg tillader mig at gaa ud derfra, at de, som stemte for Loven i dens tidligere Opfattelse, nu i det Væsentlige staa paa det samme Standpunkt, har jeg ondt ved at forklare mig, hvorfra der nu skulde komme nogen Forsændighed for, at man gif til at vedtage denne Lov. Det er fuldkommen rigtigt, hvad der blev bemærket, at Anledningen til, at det Spørgsmaal overhoved kom op, er den Strid, der var opstaaet paa Finantsloven, men deraf følger jo ikke, at det er fornødent at vedtage denne Lov nu. Man maa jo spørge for det Første: Er der indgaaet en saadan Overenskomst om, at denne Lov skal udkomme, at de Herrer, som jeg tidligere stod nærmere, end jeg nu staa, anse sig forpligtede overfor deres Allierede, Regeringen og Landsthinget eller jeg veed ikke, hvilke andre Faktorer til at lade denne Lov komme ud? Hvis en saadan Overenskomst, en Overenskomst af det Indhold bestaar, skal jeg ikke opfordre de Herrer til at bryde den. Jeg vil fuldkommen overlade til de Herrer selv at afgjøre, hvor stor eller ringe Bægt de ville lægge paa en saadan Overenskomst; jeg mener i det Hele, at man skal holde en Overenskomst; om Andre have andre Meninger, eller i alt Fald tidligere have vist at have en anden Mening i saa Henseende, maa jeg overlade Enhver at bedømme efter de givne Tilfælde. Man saae, hvor forskellige Meningerne herom være i 1875, men da var det jo rigtig nok overfor os, at Overenskomsten blev indgaaet. Det skal jeg ikke indlade mig videre paa. Hvorvidt man, hvis en saadan Overenskomst bestaar, vil føle sig forpligtet ved den, skal jeg lade være de Herrerens egen Sag. At den eksisterer, er ikke blevet paastaet, men det er heller ikke blevet benegtet. Det andet Alternativ er det: Er det nødvendigt for de Herrer